நல்லாசிரியன்

உபாத்தியாயர்கட் கெனவே உலவிவரும்

மாதாந்தச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை

வயது 14 | 1919ஸு ஏப்ரல்மீ | மாதம் 11

FAIRY TALES

தேவ கன்னிகைகளின் கதைகள்

சென்ற பெப்ருவரி மாத சஞ்சிகையில் 'கதை சொல்லல்' என்னும் விஷயத்தைக் குறித்து நாம் எழுதியுள்ளதை உபாத்தியாயர்கள் நன்கு கவனித்திருப்பார்களென நம்புகின்றோம். கதைகளைச் சிறுவர்கட்குச் சொல்லவேண்டியதன் அவசியத்தை அறிந்த பின் கதைகளின் பலவகைகளையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாதலினாலும் அவற்றுள்ளும் தேவகன்னிகைகளின் கதைகள் பல சிறப்பட்ட நன்மைகளைச் சிறுவர்கட்குப் பயப்பனவாக இருத்தலினாலும் இம்மாத சஞ்சிகையில் இதனை எழுதத் துணிந்தனம். இவற்றைப் படிக்கும் நம நண்பர்கள் இவற்றிலுள்ள விஷயங்களைச் சிறிது சிறிதாகக் கையாளத் தொடங்கவேண்டுமெனப் பெரிதும் விழைகின்றோம்.

'கதை கேட்டல்' என்னும் முறை மிகப் பழைய காலத்தினின்றும் வழிவழி வந்ததாகும். அவற்றால் விளையும் நலங்களும் எல்லாரும் கைகண்டவைகளே. உலகத்தில் எந்த நாட்டிலும் பேசுவதே முந்தியது. அதன் பின்னரே எழுதுவது உண்டாகும் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. செவி வழியாகக் கேட்கப்பட்டுவரும் ஒரு விஷயம் நூல்வடிவத்தில் வருவதற்குச் சிறிது காலம் செல்லும். நம் நாட்டிலும் அங்ஙனமே காலம் சென்றதாகத் தெரிகின்றது. வேதம், அது தோன்றிய பல ஆண்டுகட்குப் பின்புதான் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. பல்லாண்டுகளாக அஃது ஒருவர் மற்றொருவருக்கு ஓதுவதாகவே இருந்தது. அதனால் வேதத்துக்கு ஓத்து, எழுதாக்கிளவி, மறை என்று பல காரணப் பெயர்கள் உண்டாயின. பல சாத்திரங்களும் இவ்வாறே கேட்கப்பட்டுவந்தன. இதனால்தான் ஒளவையாரும், 'கேள்விமுயல்' என ஆத்திச்சூடியில் அருளிச்செய்தனர். இலக்கண நூல்களிலும் நூல் கற்றலைக் கேட்டல் என்றும் அதனைக் கற்கும் மாணுக்கனைக் கேட்பவன் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் 'நாலடியார் பாடங்கேட்டார்' 'அவருக்கு நல்ல கேள்வி உண்டு' என்னும் வழக்குக்களும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே கதைகளும் தொன்றுதொட்டுக் கேட்கப்பட்டுவந்தன என்பது தெளிவாகும். அத்தகைய கதைகள் பல திறப்பட்டவை. அவற்றுள் சிலவே நூல்வழியாக வெளிவந்துள. வெளிவாராதன பல இன்றும் உண்டு.

கதைகளென வெளிவருவன அனைத்தும் பொய்யோ, அன்றி அவற்றில் சில மெய்யோ, அன்றி எல்லாவற்றிலும் மெய்யும் பொய்யுங் கலந்திருக்குமோ வென நாம் ஐயுறுகின்றோம். எல்லாக் கதைகளிலும் ஒவ்வோர் உண்மை உண்டு; எல்லாக் கதைகளும் ஒரு காரணம் பற்றியே உண்டாகும். ஆனால் அக்கதைகளில் உணர்த்தப்பட்டிருக்கும் உண்மையின் உயர்வுக்கு ஏற்பவும் அவைகள் தோன்றிய காரணங்களின் மேன்மைக்கு ஏற்பவும் கதைகள் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பெரும்பான்மையும் பெறும். சில கதைகள் உலகத்தில் நடந்த வரலாற்றை உள்ளவாறே கூறும்; சில சிறிது பொய் கலந்துகூறும; ஆனால் அப்படிப் பொய் கலந்துவரும் கதைகள் அறிவு நுட்பம் வாய்ந்தவனால் கூறப்படுமாயின் அவற்றின் பொருள்கள் மிகச் சிறந்து விளங்கும்; அது வாய்க்கப் பெறுதவனால் கூறப்படுமானல்

அவற்றின் பொருள் சிதையும். சில கதைகள் முழுவதும் பொய்யாகவே இருக்கும். இருப்பினும் அவற்றில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் உண்மையேயாகும். ஆகையால் கதைகளின் உண்மையைப் பலவகையாலும் ஆய்ந்துபார்த்தல் வேண்டும். நம் நாட்டில் அரசர் கதைகள் பல வழங்கிவருகின்றன. மந்திரி கதைகள் இருக்கின்றன. இராக்ஷசர் கதைகள் இருக்கின்றன. தேவர்கள், அசுரர்கள், தேவகன்னிகைகள் இவர்கள் கதைகளும் இருக்கின்றன. இவையனைத்தும் நமக்கு வேண்டப்படுவனவே. ஒவ்வொரு வகையும் ஒவ்வோர் பயனைத் தரும். உதாரணமாக, அரசர் கதைகளில் அரசகுமரர் கல்வி கற்ற முறைமையும், அவர்கள் தேசயாத்திரை செய்ததும், பல துன்பங்களில் சிக்கியதும், அவற்றினின்று மீண்டமையும், அவர்கள் நாடுகாத்த வரலாறும், நகரி சோதனை வந்ததும் ஆகிய பல விஷயங்கள் புலப்படுகின்றன. மந்திரிகள் கதைகளில் மந்திரிமார்களின் புத்தி சாமர்த்தியமும், தங்கள் அரசரைப் பல தீமைகளினின்றுங் காத்தலும் அரசருக்கு அடங்கி நடத்தலும் தங்கள் உயிருக்கும் அஞ்சாமல் அரசருக்கு இடித்துக் கூறலும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக மனிதர்களைக் காட்டிலும் உடல்வலியும் சாமர்த்தியமும் தீயகுணங்களும் பொருந்தி யுள்ளவர்களை இராக்ஷசர் அல்லது அரக்கரென்றும் கூறினர். இக் கதைகளில் அளவு கடந்த திறமைகளும், தீமைகளின் முடிந்த பயனும் இனிது விளங்குகின்றன. இத்தகைய குணங்களோடு தேவர்களுக்குப் பகைவராக உள்ளவர்கள் அசுரர் எனப்படுவர். இவர்களுக்கும் சுரர்களுக்கும் (சுரர் - தேவர்) அடிக்கடி போர் நிகழும். இவர்கள் தங்களுக்குள் அமர் புரியும் வழிகளும், இவர்களுடைய சண்டையின் தந்திரங்களும் நினைத்தவற்றை முடிக்கும் ஆற்றலைப் பெறச்செய்யுந் தவவொழுக்கங்களும் பிறவும் இக்கதைகளால் அறியப்படுகின்றன. இவ்வாறே பல விஷயங்கள் ஆராய்வாருக்குத் தோன்றும். இவற்றால் மனிதர்களில் இவ்விவ்வகையினர் இவ்விவ்வாறு தொழி லியற்றுவர், மனைவி மக்களை நேசிப்பர், பகையை முடிப்பர் என்னும் தன்மைகள் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. அவற்றின் நன்மை தீமைகளை அறிந்து நாமும் நம் வாழ்க்கையினைச் செலுத்தலாகும். நிற்க.

மேனாட்டார் தெய்வகன்னிகைகளின் கதைகளையே சிறுவர்கட்கு மிகுதியும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். அப்படிப்பட்ட கதைகளும் ஆங்கில மொழிக்கண் நூற்றுக் கணக்காய் இருக்கின்-

றன. அவர்கள் தெய்வ கன்னிகைகளைக் கடற் கன்னிகைகளென்றும் கானகத்துக் கன்னிகைகளென்றும் முக்கியமாய் இரண்டு பகுதியாய்ப் பிரிக்கின்றனர். அவ்வாறே நம் தமிழ் மக்களும் நீரரமகளிர் என்றும் வரையரமகளிரென்றும் பிரித்திருக்கின்றனர். இவர்களைப்பற்றிய கதைகள் நம் நாட்டிலும் பல உள. அவை சிறுவர்கட்கு ஏற்றமானவைகளே ஆகுமென்பதில் ஐயம் சிறிதுமில்லை. இக் கதைகளில் கண்ணைக் கவரத்தக்க பேரழகு வாய்ந்த கன்னிகைகள் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து பளிங்கு சொரிந்தாலன்ன தெளிந்தநீர் நிரம்பிய பொய்கைகளில் நீராடுதலும்; மரங்கள் அடர்ந்து, மலர்ச்செடிகள் துறுமி, நறுமணம் கமழும் பூஞ்சோலைகளில் விளையாடுதலும்; மலைகளின் உச்சியில் இவர்ந்து, இனிது நிற்றலும்; சுனை மலர்ப் பறித்தலும்; குயிலொடு மாறிக் கூவுதலும்; மயிலொடு மாறி யாடுதலும்; கமுக மரங்களில் கட்டிய பொன்னூசல்களில் ஆடுதலும்; கடலில் முழுகுதலும்; கடல் நீரின்மேல் நடந்து செல்லுதலும்; அலைகளில் தோன்றித் தோன்றி மறைதலும்; தங்களுக்குள்ள மந்திரசக்தியினால் சுவரில் எழுதிய சித்திரங்களைப் பேசுவித்தலும்; மந்திர வாளினால் பகைவரைக் கடத்தலும்; தாங்கள் உறையும் அற்புதமான மலைகளில் விசித்திரமான பழங்கள் பன்னீராண்டுக் கொருமுறைப் பழுத்தலும்; ஆச்சரியமான மலர்கள் விரிந்து நினைத்தவற்றைக் கொடுத்தலும்; அவை என்றும் வாடாதிருத்தலும்; ஆகிய செயல்கள் கேட்பவருக்குப் பேரின்பத்தைத் தரும். சிறுபிள்ளைகள் இவற்றைக் கேட்பின் வியப்பினால் விழுங்கப்படுவர். அவர்கள் நினைவில் அளவற்ற அழகும் அன்பும் அதிசயமும் அளவிலாத் திறனுமே எப்பொழுதும் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். எப்பொழுதும் இனியனவற்றையும் நல்லனவற்றையுமே நினைத்தல் வேண்டும். அதனால் நீடிய வாழ்நாளும் நரைதிரை யின்மையும், உடலுக்கு வன்மையும், அறிவுக்கு உரமும் உண்டாகும் என்பது ஆன்றோர் துணிபு. இக் கருத்தே பற்றி நாயனாரும் 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்' என்று அருளிச்செய்வாராயினர். 'மனத்தின் வழியது உடம்பு' என்று பெரியோரும் கூறுவர். ஆதலின் தேவகன்னிகைகளின் கதைகளால் நன்மைகள் அநேகம் உண்டாகும் என்பது திண்ணம்.

இத்தகைய கதைகளில் மந்திரவாள், மந்திர சக்தி முதலியன கூறப்படுவதாலும், பொய்கலந்திருத்தலாலும் இவற்றாற் பெரும் பயனில்லையென்று சிலர் நினைக்கலாம். 'ஆனால் பொய்யாகப் பல

விஷயங்கள் அவற்றுள் இருப்பினும் அவை அனைத்தும் ஒருவருக்குந் தீமை பயவாதனவாய் மனிதர்கள் மேன்மேலும் விருத்தியடையவேண்டிய பல வழிகளை உணர்த்துவதாலும், மந்திரவாள் முதலியன மந்திரங்களால் சக்தி உண்டாகும் என்பதை உணர்த்துவதாலும், கேட்கின்றவர்களைச் சாதாரண நிலையினின்று மேலோங்கச் செய்வதனாலும், இவற்றால் மிகச் சிறந்த பெரும் பயன் விளையுமென்பதற்குத் தடையில்லை. ஆகையினால் உபாத்தியாயர்கள் அனைவரும் ஆராய்ந்து நல்ல கதைகளைச் சிறுவர்கட்கு அவ்வப்போது சொல்லிவருதலோடு தேவகன்னிகைகளின் கதைகளையும் எளிதாகத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிள்ளைகட்குச் சொல்லிவருவரென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பத்திராதிபர்.

DEVOTION TO GURU

குருபக்தி

(வயது 13 முன்தொடர்ச்சி பக்கம் - 207)

பெரியோர் பக்தி— அறிவில் பெரியாரிடம் செலுத்தும் பக்தி அப்பெரியார் தங்கள் அனுபவத்தில் கண்ட விஷயங்களைத் தங்கள் வழித்தோன்றும் நம்மிடத்துக் கருணைகொண்டு புத்தகங்களாக எழுதிவைத்துப் பொய்யுடம் பழிந்து புகழுடம் பழியாது நிற்பவர் என்றும் அவர்களைப் பின்பற்றி அவ்வநுபவ நூல்களில் பயிற்சியடைந்து அவற்றை விளக்கியும், தங்கள் அபிப்பிராயங்களை உலகுக்குக் கொடுத்து நிலவும் பெரியார் எனவும் இருவகையாகப் பிரித்து ஆராய்வாம். இவ்விருவரிடத்தும் அன்பு செலுத்துவது நம்மவர்க்கு (உபாத்தியாயர்கட்கு) அவசியம். இல்லாவிடில் அறிவு விருத்தி கெட்டு ஒரே நிலையில் நின்றுவிடும். எப்படியெனில் பூர்வாசிரியர்களிடம் அன்பில்லாவிடத்து அவர்களையும் அவர்கள் நூல்களையும் மதியோம். அதனால் அவர்கள் கண்ட விஷயங்களைப் பெற முயலாது நிற்போம். நமக்கு அநுபவம் ஏற்பட்டவிடத்து அவ்வறிவு தானே வருமெனில் உலகிலுள்ள பல்வேறு வழிகளையும் தாமே யநுபவிக்க வாழ்நாள் சொற்பம். பல பிணியுண்டு; அன்றியும் நாம் நம்மிடம் பயிலும் மாணவன் எவ்விதத்-

தொழிலிற் செல்வான் என்று தெரியாததாலும், எல்லோரும் ஒரே தொழிலிற் செல்லார் ஆதலாலும் பல தொழில்களிலு மவர்க்கு அறிவு கொடுக்கவேண்டும். இதுபற்றி எல்லாத்தொழில்களையும் நம் மநுபவத்தில் காணுத லியலாது. ஆகவே தங்கள் அநுபவங்களைக் குறித்து நம்வேலையை இலகுபடுத்திய அவ்வாசிரியர்கட்கு நாம் பக்திசெலுத்தக் கடைமைப்பட்டுளோம். பூர்வாசிரியர்கள் நூல்களைப் பார்க்குமிடத்து அந்நூல்கள் உண்டாகி அநேக ஆண்டுகள் ஆனபடியால் விஷயங்கள் ஒன்று மற்றொன்றாகவோ; அதுவோ இதுவோ வெனத் துணிய முடியாதவை யாகவோ நிற்கும். அப்போது நம்மனம் போனவாறு பொருள்கொள்ளாதபடி தற்காலத்து அந்நூற்பயிற்சி யுடையாரிடம் கேட்டுத் தெளியவேண்டும். ஆதலால் முற்கூறியவரிடம் பக்தி செலுத்துவதற்கு அவர்கள் நூல்களிடத்தில் ஆர்வம், அந்நூற் பயிற்சியுடையாரிடத்து அன்பு, வணக்கம், கீழ்ப்படிதல் முதலிய அவசியமாம்.

இனி, தற்காலப் பெரியார் பலர் பிரசங்கவாயிலாகவும் பத்திரிகை வாயிலாகவும் பல்வேறு விஷயங்களைப் பரவச்செய்கிறார்கள். அவர்களிடத்தும் பக்திசெலுத்தி அந்நல்லார் எழுதும் பத்திரிகைகளை ஆதரிக்கவேண்டும். அதற்குச் சாலச் சிறந்தது 'நம் நல்லாசிரியன்'தான். நம் நல்லாசிரியன் அரும்பெரும் விஷயங்களைக் கொண்டு 14 வருஷங்கள் உழைத்து வருகிறான் என்பதை யறிய நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆகவே ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தங்கள் அநுபவங்களை அவனுக்கனுப்பவும் சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் திருந்தவும் 'நம் நல்லாசிரியனை' பணங் கொடுத்து நல்வரவு கொள்ளுங்கள்.

பிரசங்கவாயிலாக அறிவு பரவச்செய்யும் நல்லாரைக் கண்டும் அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியும் அவர்கள் பிரசங்கங்களைக் கேட்டும் உங்கள் அறிவை விருத்திபண்ணுங்கள்.

இதனால் அறிவு நமக்கு நாளும் விருத்தியாவதோடு கீர்த்தியும் அதனால் பொதுஜன வாழ்த்தும் கிடைக்கிறது. பொதுஜன வாழ்த்தே புண்ணியன் வாழ்த்தாக நாம் நாளும் நன்மை பெறுவோம். இவ்வாறின்றி இருவகை யாசிரியரிடத்தும் பக்தி செலுத்தாவிடில் நம்மறிவு விருத்தியாகாததோடு அவரைப் பிழைத்தவராவோம். அப்பெரியாரைப் பிழைத்தார்க்குப் பலன் நம்மாசிரியர் வள்ளுவனார் நன்கு தெரிவிக்கிறார். அது பின்வருமாறு.

"எரியாற் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் உய்யார்
பெரியோர்ப் பிழைத்தொழுகு வார்."

காட்டுத் தீயால் சூழப்பட்டானுக்குத் தெய்வம் துணைநின்றும் மழை பெய்வித்தும் காக்கலாம்; பெரியாரைப் பிழைத்தார் யார் உதவி பெற்றும் உய்யமுடியாது.

பாலர்பக்தி—உயிர்கள் யாவும் கடவுளின் சாயைகள் ஆதலாலும் அதிலும் பகுத்தறிவு கூடி மனிதன் விளங்குவதாலும் அவனே மேம்பட்டவன். கடவுள் இயற்கையாக எல்லாரையும் சமமான அறிவோடு படைப்பதால் குழந்தைகளில் ஓர் வித்தியாசமில்லை. அவர்கள் தெய்வத் தன்மை உலகமாயையோடு கலப்புறாமல் இருப்பதாலும், பின்னால் அறிவு முதிர்ச்சி பெற்று நாட்டின் பிரதம புத்திரன் ஆகலாமாதலாலும் அவர்களை நாம் பக்தி பண்ணவேண்டும். அவர்களிடம் தெய்வாம்சம் இருப்பது சந்தோஷம், ஆராய்ச்சி, சுறுசுறுப்பு முதலிய குணங்களால் வெளிப்படும். இதுபற்றி 'குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் போது' என்ற பழமொழி வழங்குகின்றது. குழந்தைகள் அன்பைக்கொண்டு அவர்களை நம்மிடம் நெருங்கிப் பழகச் செய்தால், அவர்கள் நம் நோக்கம், நடை இவற்றைச் சீக்கிரம் பின்பற்றுவார்கள். அதனால் நம் வேலை இலகுபடும். ஆனால் சிலர் குழந்தைகளிடம் அன்புகொள்ள வேண்டுமா; ஆனால் பயத்தோடு கூடிய அன்பு வேண்டாம் என்று கருதுவர். அவர்கள் தங்கள் வேலையின் பொறுப்பு அறியாதாரே. எப்படியெனில், அன்பு காட்டினால் குழந்தைகள் நம்மைப் பின்பற்றுவார்களானாலும் நாம் நம் தொழிலின்—அதாவது அவர்கள் தெய்வாம்சம் என்று அறியும் அறிவைப் பெறவும் தேசத்தின் நன்மக்களாகக் கூடிய அறிவைப் பெறவும் செய்யும் தொழில்—பொறுப்பை யறிந்து ஒழுங்கான பாதையில் நடக்கச் சிறிது பயம் இருந்தாலன்றி முடியாது. யோசிக்கின் அவ் வேலையைவிடப் பொறுப்புள்ள வேலை உலகில் வேறு கிடையாது. ஆதலால் அன்னாரிடம் பக்தி செலுத்தியியன்றவரையில் பக்தியை வளரச்செய்தாலன்றி நம் தொழில் சித்தியடையாது.

தெய்வபக்தி—இது யாவர்க்கும் அவசியம் வேண்டும்; இது பற்றி எழுதின் விரியும் எனினும் சுருக்கமாகக் கூறுவாம்.

இப்பக்தி யில்லாதபோது மிக்கார் யாருமில்லை என்ற அகங்காரமும், தண்டிப்பார் ஒருவரு மில்லை என்ற துணிபும்

ஏற்படும். அதனால் நம்மனம் போனவாறு நடந்து மிருகமாகத் திரிவோம். அப்போது உலகோர் துஷ்டன் எனத் தூரவிலகுவர். உடனே நாம் தொழிலிழந்து வாடி வருந்திநிற்போம். இன்னும் அவனால் ஆக்கப்பட்ட அமைப்பின் வனப்புக்களை வகுத்துக் கூறி மற்றோர்க்கு அறிவு கொளுத்தும் நமக்கு இதுபற்றி அதிகம் வேண்டாம். ஆகவே காலை, மாலை, இரவு இந்நேரங்கள் நாம் வணங்குவதோடு மாணாக்கருக்கும் கடவுள் வந்தனை செய்யப் புத்தி புகட்டி, நாம் வழிகாட்டியாகவேண்டும். இதுகாறும் கூறிய பக்திகளில்—தேச பக்தி, பாஷை பக்தி, பெரியார் பக்தி, பாலர் பக்தி, தெய்வ பக்தி — யாதாம் ஒன்று நழுவ விடப்பட்டால் மற்றவை தாமே நசிக்கும். ஆதலால் ஆசிரிய நண்பர் அனைவரும் இவ்விதப் பக்தி கொண்டு தம் தொழிலை நடத்தி, தம் வாழ்நாளைச் சுகமாகக் கழிக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

P. R. PARAMASIVA MUDALIAR,
G. T. S., Dindigul.

STORY AND SONG

"கதையும், பாட்டும்"

ஒரு காட்டில் கரடியும், புலியும் சேர்ந்து அந்நியோன்னியமாக வாழ்ந்துவந்தன. ஒருநாள் அவ்விரண்டு விலங்குகளும் இரை தேடும்பொருட்டு வெளிக்கிளம்பி காடுமுழுவதும் அலைந்து திரிந்து கடைசியாக ஒரு ஆட்டுக்குட்டியைக் கண்டன. புலி அதைக் கண்டதும் சரேலெனப் பாய்ந்து கிழித்து அதைக் கொன்றது.

2. பிறகு, பெற்றதைத் திருப்தியோடு அருந்தாமல், இளைய ஆட்டின் இறைச்சியைப் புசிக்க இனிமையாயிருந்ததால், தானே அதை மற்றொன்றுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கொடுக்காமல், அருந்த வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு பொறாமையால் ஒன்றோடொன்று உனக்கெனக்கென்று சச்சரவு நேர்ந்து, சண்டையிட ஆரம்பித்தன. மிகவும் சண்டை அதிகரிக்கும்பொழுது அவ்வழியே போன ஒரு நரி சமயம்பார்த்து அவைகளறியாதபடி ஆட்டின் இறைச்சியைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டன.

3. பிறகு புலியும் கரடியும் மிகவும் களைத்து, இன்னுங் கொஞ்சங்கூடச் சண்டை செய்ய இயலாத சமயத்தில், ஆட்டின் இறைச்சி கிடந்த இடத்தைத் திரும்பிப்பார்க்க, அங்கு இறைச்சியைக் காணுமல் திகைத்து நின்றன. அங்கு வெகுதூரத்தில், நரி தூக்கிக்கொண்டு ஓடுவதைக் கண்டு, 'ஐயோ, கைக் கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்றே! நமக்குள் ஒற்றுமையில்லாமையாலல்லவா, நரிக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம் வந்தது' என்று சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டது.

பாட்டு

(முத்திநெறி யறியாத என்ற வர்ணமெட்டு)

(1) கரடியும் புலியுமாக
கானகத்தில் வாழ்ந்தனவே
காடுதனில் ஆட்டை யொன்றை
கடும்பசியால் கொன்றனவே

(2) எனக்குனக்கு வேண்டுமென்று
எதிரிட்டுச் சண்டைசெய்து
புத்தியில்லாச் சண்டையினல்
பூமியின்மேல் புரளும்போது

(3) பார்த்திருந்த நரியொன்று
பளிச்சென்று ஆட்டைக்கௌவி
ஓடினதே வேகமதாய்
ஒற்றுமையில் லாததினல்

(4) ஆகையினல் பிள்ளைகளே
அகங்காரம் கொள்ளாமல்
ஏகமன மாயிருந்து
எந்நாளும் வாழ்ந்திடுவீர்.

குறிப்பு — உபாத்தியாயர்கள், பிள்ளைகளுக்கு, கதை பாடம் கற்பித்தபின், அக்கதைக்குச் சம்பந்தமான அபிநயப் பாட்டுகளோ, அல்லது (Drama) நாடக மாதிரியோ, நடத்தி கற்றுக்கொடுப்பதால் பிள்ளைகள் தேர்ச்சியடைவார்களென்பது எனது நோக்கம்.

S. V. பழனியப்பன்,
சாலியாபாளையக் குப்பம், கரூர்.

DUTIES OF VILLAGE SCHOOLMASTERS

கிராம உபாத்தியாயர்களின் கடமை

கிராம பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் தங்கள் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தற்கால எலிமென்டரி போதனையின் நன்மையைப் பற்றியும், இப் பாடசாலைகளை வைத்து அபிவிருத்தி செய்வதனால் கவர்ன்மெண்டாருக்கு ஏற்படும் செலவு அதிகமென்பதையும் பிள்ளைகளால் ஏதோ சொற்ப அளவு IV வது வகுப்புக்கு மேற்பட்ட போர்டு பாடசாலைகளிலிருந்துமாத்திரம் கவர்ன்மெண்டாருக்கு வரும்படி உண்டென்றும் விவரித்துச் சொல்லி இராஜ விசுவாசம் மேன்மேலும் அதிகரிக்கச் செய்யவேண்டியது நமது கடமை. இது விஷயமாய்க் கிராம பாடசாலைத் தலைமை உபாத்தியாயர்கள் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் தங்கள் பாடசாலைகளில் சங்கம் (Meeting) ஏற்பாடு செய்து, பாடசாலை மேன்மேலும் விருத்திக்கு வரும்படியான வழிகளைப் பரவச் செய்யவேண்டியது. உபாத்தியாயர்களுடைய முதற் கடமை. பார்க்குமிடத்து கிராமங்களில் ஏழை வகுப்பினர் தங்கள் குடும்ப கஷ்டத்தின் நிமித்தம் குழந்தைகளுக்கு ஏழு அல்லது எட்டு வயதாகும்பொழுதே ஏதோ அச் சிறுவனால் செய்யக்கூடிய ஒரு வேலையை செய்யும்படி பிறரிடம் அடிமையாகப் பெற்றோர்கள் விட்டு அதனால் கிடைக்கக்கூடிய வரும்படி சொற்பமா யிருந்தாலும் பெற்றோர்கள் திருப்தியடைகிறார்களன்றோ? சிலர் குடும்பத்தில் ஜீவனத்துக்குக் கஷ்டமில்லாமலிருப்பினும் வாசிப்பின் நன்மை தெரியாமலே சிறு குழந்தைகளைக் குடும்பவேலையில் தங்களுக்கு ஒத்தாசையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரஜைகளின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு உபாத்தியாயர்களாகிய நாம் இராஜாங்க மூலமாய்ப் பால வாசிப்பைப் புகட்டுவதற்கு வெளிவந்திருக்கிறபடியால் நாம் வேண்டிய அளவு பாடுபடின் இலாகாவிலும், கிராமத்திலும் நல்ல பேர் பெறலாம். வாசிப்பின் பயன் தெரியாமலே மேற்சொன்னபடி குழந்தைகளை வேறு வேலையில் விடும் பெற்றோர்களுக்கு நாம் முன்னதாக விஷயங்களைப் புகட்டிப் பிறகு பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் விடுவதற்குப் பாடுபடவேண்டியிருக்கிறது. கிராம வாசிகளுக்குப் பிராசீன பாலவாசிப்பு திருப்தியும் நவீனவாசிப்பு அதிருப்தியும் ஏற்படு-

கிறது. தோட்டவேலை, சித்திரம், பிள்ளைகளை வெளியே அழைத்துப்போய்ப் பாடம் கற்பிப்பது முதலியவை முன்னாட்களில் இல்லாது இப்போது எதற்கென்று கேட்பாருமுளர். இவைகளுக்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லுவது அசாத்தியமன்று. காலக்கிரமத்தில் அதது சகஜமே. இப்படிப்பட்ட குறைகள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவராகச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை நிவர்த்திப்பது நமக்கு கஷ்டசாத்தியமாகையால் அடிக்கடி பாடசாலையில் (வருஷத்திற் கிருமுறை யேனும்) சவகம் ஏற்பாடு செய்து வித்தியா விஷயமாய்ப் பிரசங்கித்து விட்டால் கஷ்ட நிவர்த்திக் கிடமுண்டு. பாடசாலை விருத்திக்கு வருவதற்கு அனுசரிக்க வேண்டிய முக்கியமான மார்க்கங்கள் சில உண்டு. அவை யாவன :—

1. பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் சச்சரவு இல்லாமல் ஒற்றுமையா யிருப்பது. ஒற்றுமை அதிகரிக்கச் செய்வது தலைமை உபாத்தியாயருடைய கடமை.

2. கிராமத்தில் பாலவாசிப்பு அபிவிருத்திக்கு நாமே முதன்மையாகையால் மாணாக்கர்களிடத்தும் பிரஜைகளிடத்தும விசுவாசமா யிருத்தலும் பிரஜைகள் மாணாக்கர்கள் நம்மை நன்கு மதிக்கத் தக்கபடி நாம் அவர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ளுவது.

3 கோபம் நமக்கு வெளிவருவது சகஜமா யிருப்பினும், எச்சமயத்திலும் அடக்கியாளுவது.

4 கிராமாந்தரங்களில் வாசிப்புத் தெரியாத பிரஜைகள் பாடசாலை உபாத்தியாயர்களையும் சில சமயங்களில் கடிதப் போக்குவரவு விஷயமாய் எழுதவும் வாசிக்கவும் ஒத்தாசை செய்யும்படி கோருவார்க ளாகையால் அப்படிப்பட்ட நன்மார்க்கமான விஷயங்களுக்கு ஒய்வு நேரங்களில் ஒத்தாசை செய்வது. ஆகிய இவைகள் கிராம உபாத்தியாயர்களுக்கு கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணும்.

P. VENKATACHARI,
Head-master,
Borad Elementary School, Orathi

HEALTH

சரீர சுகாதார நியமம்

கருணைக்கடலாகிய கடவுள், அசித்துக்களோடு ஒப்பாகத் துக்கக்கடலில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஜீவன்களைக் கண்டு பரிதாபமுற்று, இவை எவ்வகையிலாவது தம் மகிமைகளைத் தெரிந்து கொண்டு கடைத்தேறித் தமது பாதாரவிந்தத்தைச் சேர்தலாகிய பேரின்பத்தைப் பெற்று வாழவேண்டுமெனக் கருணைகூர்ந்து, அதற்கு முக்கிய சாதனமாய் ஜீவன் இவ்விடத்தில் வசிப்பதற்கேற்ற ஒரு சிறு வீடாக இந்தத் தேகத்தையும், பல விஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டு பல நற்காரியங்கள் செய்ய ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களையும் அளித்திருக்கிறார். ஆயின் கடவுள் நமக்கு இந்த உடம்பை யளித்தாரே யென்று இவ்வளவோடு நாம் திருப்தி யடைந்து சும்மா இருக்கலாகாது. எதற்காக இவ்வுடம்பு அளிக்கப்பட்டதோ அதைத் தெளிய உணர்ந்து அக்கோரிக்கையை ஈடேற்றுவதிலேயே கருத்துடையவர்களா யிருந்தால் அப்பொழுது நாம் அவரிடத்தில் நன்றியுடையவர்களாவோம்.

இதற்கு நாம் முதன்மையாகச் செய்யவேண்டிய காரியம், கடவுள் அளித்த இவ்வுடம்பைச் சவுக்கியமாய்ப் பாதுகாப்பது. இத்தேகம் அழிந்துபோனால் அப்புறம் நாம் ஒன்றும் செய்யக்கூடாதல்லவா? சுவரிருந்தாலல்லவோ சித்திரமெழுதலாம். உதிரமாமிசங்களாலாகிய இவ்வுடம்பு நெடுநாள் நிலைபெற்றிருப்பதில்லை யென்பது எல்லோர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஒரு தேசத்துக்குக் கடவுள் சங்கற்பித்த காலமெல்லாம் வெகு சொற்பம். அந்தச் சொற்பகாலத்திலும் நோயும் பாயுமாய்க் கிடந்தால் எந்தக் காரியமும் செய்யச் சாத்தியப்படாதன்றோ? ஆதலால் கடவுள் சங்கற்பித்த காலம் வரையில் இத்தேகத்தைச் சவுக்கியமான நிலையில் வைத்துக்கொண் டிருப்பது நமது கடமை.

இந்தத் தேகத்தை நமக்கு அளித்த கடவுள் அது தனக்குத் தானே நிமிஷங்கூட நில்லாதென்று அதைப் போஷிப்பதற்குப் பலவிதமான உணவுகளை ஏற்படுத்தி, அவ்வுணவுகளை ஏற்றபடி உபயோகித்து வந்தால், இத்தேகத்தை நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்கும்படி செய்யலாமென ஆயுள்வேதமூலமாய் அதற்கு வேண்டிய விதி விலக்குகளையும் நமக்குக் காட்டியிருக்கிறார். "புசித்தன்றி

யருந்தோம் நமனுர்க்கிங் கேதுகவை நாமிருக்குமிடத்தே,'' "மிதமறி யூணினன் மிருகண்டேயன்,'' என ஆயுள் வேதமுறை பிறழாது உணவு ஊட்டிப் பாதுகாத்தால் இத்தேகம் என்றும் அழியாதெனவும் கூறப்படுகின்றது. அவற்ருல் ஏதேனும் பிசகுநேர்ந்து நோயுண்டாகும் பக்ஷத்தில் அதைத் தீர்த்துச் சவுக்கியப்படுத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய மருந்துகளும் ஆயுள் வேதத்தில் கூறப்படுகின்றன வாயினும், அவ்வாறு செய்வதனுல் தேகத்துக்கு ஊனமேயொழிய வலிவில்லை; என்றும் ஒரே சீராய் வளர்வதெப்படி, அடிக்கடி நோயில் வீழ்ந்து மெலிந்து மறுபடி தேறுவதெப்படி? அன்றியும் ஒருவனுக்கு நோய் காணுமாயின் அதனுல் உண்டாகும் தொல்லைகள் பல; ஆனது பற்றியே "நோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்ற செல்வமும்'' என முன்னோர் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகையால் நோயின்றி வாழ்வதற்கேற்ற வழியை நாம் தேடுவது அவசியம். அவ்வழியாவது தக்க காலங்களில் தவருமல் உசிதமான உணவுகளைத் தக்கவளவு அருந்திவருவதேயாம். ஏனெனில், உணவு வேண்டியவளவிற்கு அதிகரித்தாலும் குறைந்தாலும் தேகத்துக்கு ஆதாரமாகிய வாதபித்த சிலேஷ்மங்கள் தம்மளவில் மாறுபட்டு நோய் விளைவிக்கும்,

"மிகினுங் குறையினு நோய்செய்யு நூலோர்
வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று.''

"மிகைபடி னெஞ்சிடின் மித்திரபேதம்.''

அதினும் அளவுக்கு அதிகமாகப் புசிப்பதே மிகக் கேட்டைத் தருவதாம்.

"தீயள வின்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்
நோயள வின்றிப் படும்.''

போஜனம் செய்வதற்குத் தகுந்த காலத்தை நாம் எப்படித் தெரிந்துகொள்வ தென்பீர்களோ? அந்த வருத்தம் நமக்கு வேண்டுவதில்லை. அதை நமக்குப் போதிக்கப் பசியையே கடவுள் ஒரு பெரிய உபாத்தியாயராய் ஏற்படுத்தி யிருக்கிருர். உடம்புக்கு நாம் எப்போது உணவு ஊட்டவேண்டுவது அவசியமோ அப்பொழுது பசியென்பது ஒன்று உண்டாகி, முன் உண்டது ஜீரணமாகிவிட்ட தென்பதைத் தெரிவித்துப் புதிய உணவு புகட்டும்படித் தூண்டுகின்றது. அக்காலமறிந்து புசித்துக்கொண்டு வருபவர்களுக்கு நோயுமுண்டாகாது; மருந்தும் வேண்டியதில்லை

"மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின்."

அன்றியும் முன் உட்கொண்ட வுணவு நன்றாய் ஜீரணமான பிறகு மறுபடி ஜீரணமாவதற்குப் போதுமளவை யறிந்து உண்பதே இவ் வுடம்பு நெடுநாள் நிலைத்திருப்பதற்கு ஏற்ற வழியென்றும் கூறுகிறார்.

"அற்றா லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு
பெற்றா னெடிதுய்க்கு மாறு."

"அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து."

பிரதிதினம் எத்தனைதரம் புசிக்கவேண்டுமோ அது அவரவருடைய தேகக்கூறுபாட்டுக்குத் தக்கபடி பலவிதமா யிருக்கும். எப்படியாயினும் தினம் மூன்று வேளைக்கு அதிகமாய்ப் புசிக்கக்கூடாது. இரண்டுதரம் புசிப்பதே உத்தமமானது. மூன்றுதரம் புசிப்பவர்கள், காலைப்போஜனம் பொழுது விடிந்த ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள்ளும், பகற்போஜனம் நான்காவது முகூர்த்தத்திற்குள்ளும், இராப்போஜனம் பொழுதுபட்ட இரண்டு முகூர்த்தத்திற்குள்ளும் அருந்தவேண்டும்.

"தன்ம மிரண்டேயூண் தப்பிமுக்காற் கொள்ளினினன்
சின்மதலை காலைமுற்றற் சேர்பருவம் — நன்முகூர்த்தம்
ஒன்றுக்குள் நான்குக்கு ளோது மிரண்டுக்குள்
நன்றுக்கு தீயோர் நயந்து."

ஒருநாளைக்குச் சிறிது சிறிதாய்ப் பலதரம் புசிப்பதினும் ஒருதரமாயினும் வயிறு நிரம்பப் புசிப்பது உத்தமம். ஏனெனில் நச்சு நச்சென்று அடிக்கடி புசித்தால், முன்பாதி ஜீரணமானதும் ஆகாததுமான உணவுடன் புதிய உணவுபோய்க் கலந்து செவ்வையாய் ஜீரணமாகாமல் வயிற்றில் கோளாறு உண்டாகும். அப்படியன்றி வயிறு நிரம்பப் புசித்தால் அது ஜீரணமாகிற வரையில் மறுபடி ஆகாரத்தில் அபேக்ஷை யுண்டாகாது. இந்துக்களிலே வைதிகர்கள் அநேகர் தினம் இரண்டு தரத்துக்குமேல் ஒருபோதும் புசிப்பதேயில்லை; ஒரேதரம் புசித்துக்கொண்டும் பலர் திடகாத்திரர்களா யிருக்கின்றனர். இந்தக் கருத்தை நோக்கியே, யோகிக்கு ஒருதரம், போகிக்கு இரண்டு தரம், ரோகிக்கு மூன்று தரம் என்று கூறுவாருண்டு. சிறு பிராயத்தில் தேகம் வளர

வேண்டியதாகையால் அந்தக் காலத்தில் இந்த நியமம் உதவாது; பசியெடுத்தபோதெல்லாம் புசிக்கவேண்டியதுதான்.

காலையிலே முதல் முதல் புசிக்கின்ற போஜனம் எப்போதும் திரவரூபமாகவே யிருக்கவேண்டும்; கட்டியாயிருக்கக் கூடாது; ஏனெனில், இரவெல்லாம் உணவே யில்லாமல் படுத்திருக்கிறோமாகையால் கண்டநாளம் வறண்டுபோயிருக்கும். அந்தக் கண்டநாளத்தில் கட்டியான உணவைப் போட்டால் உடனே விக்கல் உண்டாகும். அதைப் போக்குவதற்குத் தண்ணீர் பருகவேண்டும். இவ்வாறே நாள்தோறும் செய்துவந்தால் கடைசியில் நோய்க்கிடமுண்டாகும். ஆனதுபற்றியே காலையில் நீராகாரம் சாப்பிடுகின்ற வழக்கம் இத்தேசத்தில் அநாதியாக வருகின்றது. காலையில் போஜனம் புசிக்காத வைதிகர்களும், விடியற்கால முதற்கொண்டு ஸ்நாந ஸந்தி முதலிய நித்திய கருமங்கள் செய்யும்பொழுது சிறிது சிறிதாய்த் தண்ணீரை உட்கொண்டு கண்டநாளத்திற்கு நமைப்புண்டாக்குகின்றன ராதலின், இரவில் புசிப்பில்லாதிருப்பதனுலாகிய தீங்கு ஒன்றும் அவர்களுக்குச் சம்பவிப்பதில்லை. மற்றவர்கள் பெரும்பாலோர் இக்காலத்திலே காலையில் காப்பித் தண்ணீரும் பசுவின்பாலும் பருக வழக்கப்பட்டிருக்கிறுர்களாதலின் அவர்களுக்கு அந்தத் தீங்கு இல்லவேயில்லை. இவ்வாறு திரவரூபமான உணவு முதலில் உட்சென்றால், இரவில் உணவில்லாமல் துர்ப்பலமாயிருந்த உறுப்புகளெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் வலிவுகொண்டு கெட்டியான உணவை யேற்றுக்கொண்டு ஜீர்ப்பிக்கத்தக்க திறமை யுடையவையாகும்.

நாம் உட்கொள்ளும் உணவு ஜீரணமாவதற்கு உடம்பு வருந்த ஏதாவது சிறிது உழைப்பு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். உடம்பு வருந்தாமல் வலிவுதரத்தக்க உணவுகளை மாத்திரம் புசிப்போமாயின் அவ்வுணவு செவ்வையாய் ஜீரணமாக மாட்டாது. ஏற்ற ஆகாரமில்லாமல் அதிகமா யுழைப்பதும் கூடாது; அவ்வாறு உழைத்தால் உடல் மெலிந்து வியாதி உண்டாகும்.

கடைசியாக நாம் கூறவேண்டியது ஒன்று உண்டு. எப்படிப்பட்ட தேகக்கூறு உடையவர்களாயினும் எவரும் முக்கால் வயிற்றுக்குமேல் ஒருபோதும் உணவு ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. அதுவும் அரைப்பங்கு சோறு கறி காய் முதலிய கெட்டியான உணவும், காற்பங்கு தயிர் பால் முதலிய திரவப்பொருளுமா யிருத்தல்

வேண்டும். இம்முறை தவறுமாயின் உண்ணும் உணவு நன்றாய் ஜீரணமாகாது. வரவர அக்கினிமாந்தியமு முண்டாகும்.

"முக்கா லுணவின்றி யெத்தேசி கட்கு முழுவுணவில்
அக்கா ரணமன்ன சரகாதி கூடி யரையதிற்பால்
சிக்கா வமுதம்பு தக்கிரங் காலுண்டி சேடமுழை
வைக்கா விடிலுண்டி வேகா தனலும் விளியுமன்றே"

வயது செல்லச் செல்லத் தேகத்தின் வலிமையும் குறைந்து கொண்டே வருமாகையால் அதற்கேற்றபடி ஆகாரத்தையும் ஒருவாறு குறைத்துக்கொண்டே வரவேண்டும். அப்படியன்றி என்றும ஒரு சீராய்ப் புசித்து வந்தால் அவ்வுணவு செவ்வையாக ஜீரணமாகாது.

இவையன்றியும் உணவுப்பொருள் விஷயத்தில் நாம் கவனிக்க வேண்டியவை பலவுள. பதார்த்தங்களில் உண்பதற்கு ஆனவையும் பலவுண்டு; ஆகாதவையும் பலவுண்டு; அன்றியும் ஒருவன் தேகத்துக்கு ஒத்துக்கொண்ட ஒரு பொருள் மற்றொருவன் தேகத்துக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது; ஒரு காலத்தில் புசிக்கக் கூடிய பொருள்கள் மற்றொரு காலத்தில் புசிக்கக்கூடாதவையாயிருக்கும். எப்போதும் புசிக்கத்தக்கவையாயினும் பாலும் மோரும்போல் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்த மில்லாதவையாகிச் சேரப்புசித்தால் பெருந்தீங்கு விளைவிக்கத்தக்கவையா யிருக்கும். அவற்றின் சொரூபங்களை இங்கு எடுத்துரைக்க இடமில்லை. ஆயுள் வேதம் முதலியவற்றுள் பரக்கக்காணலாம். அதற்குரிய விதிவிலங்குகளை நன்றாய் ஆய்ந்துணர்ந்து ஒழுங்கு தவறாமல் நடந்து வருவார்களாயின் அவர்களுக்குப் பிணி முதலியவற்றால் ஒருபோதும் துன்பமுண்டாகாது.

"மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணின்
ஊறுபா டில்லை யுயிர்க்கு"

ஜனவிநோதினி.

HEALTH READERS

வைத்திய வாசக பாடம்

"இப்போது பாடசாலைகளில் பிள்ளைகள் தோட்டம் பயிரிட்டு இயற்கை விநோதங்களைக் கவனிக்கிறபடி பதார்த்தகுண விசே-ஷங்களையும் கவனிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதற்கெனக் காலம் ஏற்படுத்திக் கற்பிக்க வேண்டும். ஏறக்குறைய இப் பதார்த்தங்களில் ஒவ்வொன்றையும் பாடசாலைத் தோட்டத்தில் பயிரிட்டு வைக்கவேண்டும். வைத்திய வாசக பாடம் என்று வேறு புத்தகம் படிப்படியாய் எழுதி வெளிப்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் பிள்ளைகள் சிறுபோதிலிருந்தே இயற்கைப் பொருட்பாடத்தைக் கவனிப்பதுபோல இயற்கைப் பொருட் குணத்தையும் கவனித்து எதெதை எப்படியெப்படி எவ்வெவ்-வளவு எப்போதெப்போது உண்டு வாழவேண்டு மென்பதை-யும் தெரிந்துகொண்டு நோயின்றி வாழ்வார்கள். அவர்கள் பெரியவர்களானபோதும் அரை வைத்தியர்களாய் வைத்தியஞ் செய்வதின் வராமற் தடுப்பதே மேல் என்றபடி (Prevention is better than cure) நோய்க் கிடங்கொடாமல் தத்தங் குடும்-பத்தில் வரும் நோய்களையும் பரிகரித்து மதிவாணர்களாய்ப் பலரும் மதிக்கத்தக்க குடித்தனக்காரர்களாவார்கள்" என்று கலியுக வர்த்தமானி'யின் 4-1-19 இல் வெளியான பிரதியின் 9 ஆம் பக்கத்தில் 'வைத்தியக் கல்வி' என்ற தலைப்பின் கீழ் காணப்படுகின்றது.

வைத்திய வாசக பாடம் என்று தனியாய் ஒரு புத்தகம் ஏற்-படுத்துவதால், இதைப் பாடசாலைகளில் முக்கிய பாடமாகவாவது உபபாடமாகவாவது வைத்து நடத்த இயலாது. ஏனெனில், முக்-கியமாய்ப் பிள்ளைகள் பொது அறிவு விஷயங்களையே சிறுவயதில் கற்றுணர வேண்டுவது அத்தியாவசியமா யிருத்தல் பற்றி, இயற்கைப் பொருள் (பதார்த்த) குணத்தை மட்டும் கொண்டுள்ள தனிப் புத்தகத்தை உபயோகப்படுத்தின், இயற்கை யறிவின் வளர்ச்சிக்கான மற்றப் பொது விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வ-தற்கு இயலாது போகும். அறிவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தால்-

தானே விஷயங்களை உய்த்துணரவாகும். அறிவு வளர்ச்சி பெறுமுன், அறிவு வளர்ச்சி பெறுங்காலமாகிய சிறுவயதிலேயே, அறிவு வளர்ச்சியுற்றோரும் கிரகிப்பதற்கு அரிதான இயற்கைப் பொருள் குணதோஷங்கள் கூறும் வைத்திய விஷயங்களைப் புகட்டுதல் 'குருவியின் தலையில் பனங்காயை வைப்பதுபோல்' அன்றோ ஆகும்! ஆகவே இது சிறுவர்க்குத் தகுந்த விஷயமாகத் தோற்றவில்லை. "கிழ வைத்தியம் பால்ய ஜோசியம்" என்றபடி, பதார்த்த குணதோஷங்களை செவ்வனே அறிதற்கு நீடித்த அனுபோகமும் ஏற்ற வயதுமன்றோ ஏற்றது. ஆயினும் இப்புத்தகங்களை வைத்தியங் கற்பித்தலுக்கெனவே ஏற்பட்டுள்ள வைத்திய பாடசாலைகளில் தனி முக்கிய பாட புத்தகமாய் உபயோகப்படுத்துவதே உசிதமாகும்.

எனினும், வைத்தியத்திற்கெனவே யில்லாத, எண்ணெழுத்திற்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்குமேயென ஏற்படுத்தியுள்ள (தற்கால எலிமென்டரி) பாடசாலைகளிலோ வென்றால், வகுப்புக்கேற்றவாறு ஒவ்வொரு வகுப்புப் புத்தகங்களிலும் சிறிது சிறிது — இரண்டொன்றாக, எண் எழுத்தோடு அறிவு வளர்ச்சிக்கான புத்தகங்களில், இயற்கைப் பொருள்களில் பிராணிகள், தாவரங்கள் முதலியவும் இராஜாங்க முறைகளில் கிராமாதிகாரி, தபால், ரிவினியூ, போலீஸ், சிவில், கிரிமினல் முதலியவற்றையும் சுகாதாரத்தில் சுத்தம், அசுத்தம், ஆகாரம் முதலியவற்றையும் சம்பந்தப்படுத்தி எழுதியிருப்பது போல, இயற்கைப் பொருள் பதார்த்த குணங்களில் மிக முக்கியமான — சாப்பாட்டிற்கு அவசியமான சில பதார்த்தங்களை, வகுப்புக்கும் வயதுக்கும் ஏற்றவாறு சம்பந்தப்படுத்தி எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டால், இந்நோக்கம் ஒருவாறு சிறிது சிறிதாக — படிப்படியாக நம் சிறுவர்கள் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாகி, பள்ளியில் பயின்றுள்ள இச்சிறுபடிப்பினையைக் கொண்டு இயற்கைப் பொருள் பதார்த்தங்களின் குணங்களை விளக்கி, 'அநேக சிறு நூல்களும் பெரு நூல்களுஞ் வெளியாகவேண்டு' மென்னும் வர்த்தமானியின் அபிப்பிராயப்படி கல்வியில் குறைந்தோனும் எளிதி லுணருமாறு நூல்களைப் பார்த்து விஷயங்களை உணர்ந்து, வர்த்தமானியின் இறுதியில் கூறியபடி நோய்க் கிடங்கொடாமல் தத்தம் குடும்பத்தில் வரும் நோய்களையும் பரிகரித்து மதிவாணர்களாய்ப் பலரும் மதிக்கத் தக்க குடித்தனக்காரராவார்கள்.

பாடசாலைத் தோட்டங்கள் மூலமாயும் இயற்கைப் பொருள் பதார்த்தங்களின் குணதோஷங்களைப் போதிக்கவேண்டுமெனின், ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் குணதோஷங்களைச் செவ்வையாய் அறிந்துள்ளவர்களாயிருந்தாலன்றி இந்நோக்கம் பயன்படாதுபோகும். உபாத்திமார்களுக்கு இப் பாடம் போதனா முறைப் பாடசாலையே ஏற்பட்டுப் போதிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அல்லது போதிக்கப்படாத தற்கால உபாத்திமார்களுக்குக் குணதோஷங்கள் சிறிது தெரிந்திருப்பினும், அவற்றில் அவ்வளவும் போதிக்க வராதது பற்றி, பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு போதிக்கவேண்டுமோ அவ்வளவுக்கு ஐந்தாறு மடங்கு அதிகமாக அறிந்திருந்தாலே கூறிக்கொண்டு வரும் நோக்கம் நிறைவேறுவதற்குச் சாத்தியமுள்ளதாகும். ஆதல்பற்றி, கீழ்தரப் பாடசாலை உபாத்திமார்களாகிய சொற்பப் படிப்பினரும் அறிந்துகொள்ளுதற்கு ஏற்ற அத்தகைய புத்தகங்கள் ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் வாங்கிக்கொடுப்பது இன்றியமையாததாகும்.

தற்கால முறைப்படியே தோட்ட வேலையானது ஒவ்வொரு கிராம பாடசாலையிலும் நன்கு நடைபெறுவதாகக் காணப்படவில்லை. காரணம், தோட்டத்திற்கான சௌகரியங்களும் உதவியும் உபாத்திமார்களிடத்தில் ஊக்கமும் இல்லாதிருப்பதுவேயாகும். ஆகவே தற்கால முறைக்காவது தோட்ட சௌகரியங்களும் உதவியும் உபாத்திமார்களுக்கு ஊக்கமும் அளித்து ஏற்பாடு செய்தாலே ஒருவாறு நடைபெற்று நம்மக்களுக்கு நலமுண்டாகும். இவ்விஷயத்தில் உபாத்திமார்களுக்கு ஊக்கமுண்டாக்குவது காருண்ய கவர்ன்மெண்டாரவர்களின் கடமைகளிலொன்றாகும்.

“அன்பான நெஞ்சமே அழகிய தோட்டம்
அன்பான எண்ணமே அதில் மரக்கூட்டம்
அன்பான வார்த்தையே அதன்பூவுங் காயும்
அன்பான செய்கையே அருங்கனியாகும்.”

என்ற நமது கனம் கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களது செய்யுரையே மெய்ம்மைக் கோரணியாம் என்பது எவரும் அறிந்ததே.

P. பரிமணப்பல்லவராயர்,
உபாத்தியாயர், போர்டு ஸ்கூல், உத்தமசேரி,
திருவளர் சோலை, P. O., திருச்சி ஜில்லா.

COUNSEL TO HIS CHILDREN

தந்தை மக்களுக்குக் கூறிய அறிவு

உலகம் இத்தன்மையது என உணராத சிறுவர்களே! இன்று இவ் வுலகின்கண் நீங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய மாதிரியைப் பற்றிச் சற்றுக் கூறுகிறேன்; அதை நீங்கள் கவனித்து அவ்விதமே நடக்க விரும்புகின்றேன். உலகத்தில் அவரவர்கள் பேசும் தன்மையிலேயே நன்மையும் தீமையும் விளைகின்றமையான் நீங்கள் பேசும்போது மிக ஜாக்ரதையுடன் பேசுதல் வேண்டும். பேசப்போயினையோ, சாவப்போயினையோ என்னும் ஆன்றோர் மொழி இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. நீங்கள் பொய்யென் றுணர்ந்ததை மெய்யென்று பேசுதல்கூடாது. கடவுள் விரும்பாத செய்கைகளில் பொய் ஒன்றாதலின் அச் செய்கையை ஒழிப்பது நம் கடமையாகும். பொய் நமக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் தீமையை விளைவிக்கின்றது. பொய் பேசுவோன் மெய்யைச் சொன்னாலும் உலகத்தினர் நம்பமாட்டாராதலின் நீங்கள் பொய்யை அறவே ஒழித்து மெய்யைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

உங்களைக் காட்டிலும் வயதிலும் கல்வியிலும் பெரியோர்களும் அந்நியர்களும் வந்திருக்குங்கால் நீங்கள் மிகச் சில வார்த்தைகளையே பேச முயலவேண்டும். அவ்வாறின்றி அதிகமாய்ப் பேசுவீர்களாயின் உங்கள் குற்றங்களை நீங்களே வெளிப்படுத்திக்கொள்வதேயன்றி அவர்களிடம் காணும் சிறந்த குணங்களையும் முதிர்ந்த அறிவையும் கற்காமல் இழந்து விடுவீர்கள். என்றும் உங்களுடைய விரோதிகளிடம் நீங்கள் உரத்த குரலில் பேசலாகாது. அவர்களைக் குரலில் வெல்லாது நியாயத்தால் வெல்வதே சிறந்ததாகும். பெரியோர் பேசும்போது நீங்கள் இடையில் மறித்துப் பேசாமல் கடைசிவரையில் கவனித்து அவர்கள் பேசுவதை உணர்ந்து தக்கபதிலுரைக்கவேண்டும். எவரெவர் எவ்வெவ் விஷயங்களில் சிறந்திருக்கின்றனரோ அவ்வவ்விஷயங்களை அவரவரிடமிருந்து முற்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். நீங்கள் யாரிடம் பேசினாலும் அவர்களிடம் காணும் ஒப்பற்ற குணங்-

களைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். மற்றப்படி அறிவீனர்களிடம் பேசுங்கால் அவர்கள் பேச்சில் காணும் குற்றங்களையெல்லாம் கண்டு கழித்தல்வேண்டும். நீங்கள் முன்பின் அறியாத ஒருவன் பேசுவதை உண்மையென நம்புகின்றது பேதமையாகும் எனினும் அவர்கள் பேசும்போது இடையில் மறித்தல் கூடாது. கடைசியில் உங்கள் அபிப்ராயத்தை மிக வணக்கத்துடன் தெரிவிக்க வேண்டுமேயன்றி நீங்கள் சொல்வதே உண்மைபோலத் தீர்மானத்துட னுரைக்கக்கூடாது. உங்களை நீங்களே புகழ்ந்துகொள்ளலாகாது. அவ்வாறு செய்வது உங்கள் புகழையும், கீர்த்தியையும் குறைக்குமேயன்றி அதிகப்படுத்தாது. ஒருவரில்லாத காலத்து அவரைப்பற்றி இகழாது அவருக்கு அமைந்திருக்கும் நற்குணங்களையே பேசுவது நலம். உங்களுடைய பேச்சில் சத்தியம் செய்தலினும் இழிவு வேறொன்றுமில்லை. ஒருவர்க்கு இயற்கையில் எவ்வவயவங்களிலேனும் குறைவு உண்டாயிருக்குமாயின் அதைக்கண்டு பரிகசித்தல் பாவத்தில் அழுத்தும். எவரிடத்தும் கோபத்துடன் நீங்கள் பேசாமை நன்று. இன்சொற்கள் நண்பர்களை உண்டாக்கும்; தீச்சொற்கள் விரோதிகளை உண்டாக்கும். இன்சொற்களைப் பேசி உலகில் நன்மையை அடையவேண்டும். எவரேனும் உங்களிடம் கோபத்துடன் பேசுவாராயின் அவர்மீது கோபம்கொள்ளாது இரக்கங்கொண்டு அவர் செய்யும் தப்பிதத்தை மன்னிக்கும்படி கடவுளைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். நாய் நம்மைக் கடித்தால் அதை மீண்டும் நாம் கடிக்கிறோமில்லை யாதலால் அவர் பேசுகின்ற காலத்து மௌனமா யிருப்பதும் இனிமையான சொற்களைப் பேசுவதும் அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனையாகும். இவ்விதம் நீங்கள் நடந்து கொள்வீராகில் அவர்கள் உடனே தங்கள் குற்றத்தை உணர்ந்து முகம் வெட்கிக் கரைகாணாத்துயரில் அழுந்துவர். தெய்விகத் தன்மையான வார்த்தைகளையும் கருணைவள்ளலாகிய கடவுளின் பெயரையும் மிகப் பயபக்தியுடன் உபயோகிக்கவேண்டும். கடவுளைப் பற்றிய நூல்களை இழிவாகப் பேசுவது மீளாநரகில் ஆழ்த்தும். நான் இங்கு இல்லாத காலத்தும் நானிருப்பதுபோல் எண்ணி எனக்குரிய கடமையையும் அன்பையும் செலுத்தி உங்கள் வாழ்-

நாட்களை வீழ்நாட்களாக்காது நன்னெறியில் நடத்துவீர்களென்று நம்புகின்றேன். என்னைக் காட்டிலும் சிறந்த தந்தையாகிய கடவுளைக் காலை மாலைத் தொழுது இரவில் உங்கள் நிலையிலா இக்கட்டுகளை அவனிடம் ஒப்பித்துவிட்டு உறங்குங்கள். இரக்கமே உருவாய்க்கொண்ட அம் முழுமுதற் கடவுள் உங்களுக்கு அருளையும் அன்பையும் ஆச்சரியமான தொழிலையும் பயத்தையும் தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றனன்.

M. KOTISWARAN.

A. KINDERGARTEN SONG

குழந்தைப் பள்ளிக்கூடப் பாட்டு

மெட்டு — "ஐய ஒரு சேதி கேளும்"

(1) ராமா உந்தன் கதையைச் சொல்வேன் - இப்போ
தாமா மென்று கேட்டு எந்தன் நேமம் முடிப்பீர்
கோமள குணக்கடலே — நல்ல - ராமா
தசரத - ராமா
காகுத்த - ராமா

(2) தசரதனென்னும் மன்னன் - அயோத்தியில்
திசைகளில் ஜயந்தன்னைப் பெற்று விட்டு
நிஜமதால் விளங்கி நின்றான் - அவனும்
வெகுகாலம் பாலரின்றி ஆளும்போது
மிகுதியாங் கவலை கொண்டான் - பிறகு
தகுதியாம் காமேஷ்டியை முடித்த பின்னர்
ரகுபதியாக உதித்தீர் — நல்ல - ராமா
கௌஸல்ய - ராமா
ரகுகுல - ராமா

(3) கௌஸலைக்கு ராமனுதிக்க - பின்பு
கைகேயி பரதனைப் பெற்று வாழ்ந்தாள்
கனிவுள்ள ஸுமித்திரைக்கும் - அப்போது

குணமுள்ள குழந்தையாய் லக்குமணனும்
குலவிளக்காகுங் குணம் - உள்ள
சத்ருக்னனும் வந்துதிக்க மெத்த புகழாய்
இத்தலத்தில் வாழ்ந்தனரே — நல்ல - ராமா
ஜயமுள்ள - ராமா
குணமுள்ள - ராமா

(4) ஷோடச வருஷத்தினுள் - இராமனை
ஜோதிமிக்க கோசிகனுங் கேட்டவுடன்
மேதினியில் மயங்கலுற்றான் - அங்கே
தீதில்குணத் தலைவருந் திடப்படுத்த - ஆதிமூலப்பொருளை
அனுஜனுடன் கூடிவிடத் தாடகையும் - மாண்டு விடவே
கோஷ்டியுடன் வேள்வி முடிய முனிவனும்
தேட்டமாக மந்திரத்தைக் காட்டிவிடவே
ஓட்டமாக வில்லை யொடித்தாய் — தசரத - ராமா
திசைபுகழ் - ராமா
ரவிகுல - ராமா

(5) வில்லை யொடித்தவுடன் - சீதையை
விரைவாகக் கையில்கொண்டு மண்டபஞ் சேர்ந்து
வந்தவர்கள் களித்திடவே - விளங்கிடுங்
கணகண தணதண வென வொலிக்கும்
மண வாத்யம் முழங்கிடவே - இன்னும்
ப்ரும்ம க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்திரரும்
புகழ்ந்து மகிழ்ந்திடவே எவரும்
பூரிப்போடு வந்தெதிர்ந்து புகழ்ந்திருக்க
பூஷண மகளை மணந்து நின்றாய் — சீதா - ராமா
ஜானகி - ராமா
ஜகம்புகழ் - ராமா

T. N. RAMANUJACHARI,
1st *Asst. G. T. S., Ranipet.*

CHILDREN OF DISTANT LANDS

தூரதேசத்துக் குழந்தைகள்

ஜப்பான் சிறுவர் - சீனச் சிறுவர்

சில வருஷங்களுக்கு முன் ஜப்பான் சிறுவர்களைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் நமது நல்லாசிரியனில் வெளிவந்த விஷயம் பலர் நன்கு உணர்வார்கள். அவற்றை விரைவில் முடிக்குமாறு நண்பர் பலர் விரும்பினர். அதனால் ஜப்பான் சிறுவர்களைப் பற்றியும் சீனச் சிறுவர்களைப் பற்றியும் பல அரிய விஷயங்கள் விளங்குமாறு இனிய புஸ்தகம் ஒன்றை எழுதி வெளியிட் டிருக்கின்றோம். இதை வாசிப்பதனால் சிறுவர்களுக்குப் பூகோள விஷயமும் சரித்திர விஷயமும் நல்லொழுக்க விஷயமும் நன்கு புலனாகும். இது தாயார் குமாரனுக்குக் கதை சொல்லும் விதமாக மிக எளிய நடையில் அநேக சித்திரப் படங்களுடன் பெரிய எழுத்தில் அச்சிட்டு வெளிவந்திருக்கிறது. சிறுவர்களுக்கு இன்பமூட்டும் இனிய கதைப் புஸ்தகம் போல்வது. இதனை ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் தவறாமல் உபயோகிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றோம். விலை அணா 6.

ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்,
புஸ்தக வியாபாரிகள்,
35, சின்னத்தம்பித் தெருவு, சென்னை.